

Пролог

Те дев'яте вересня нічим не відрізнялося від інших днів місяця і тижня. Ніхто із тих, хто зрештою матиме якийсь стосунок до майбутньої трагедії, не міг переконливо запевняти, наче ним тоді оволоділо відчуття чогось невідворотного і жахливого. (За винятком, звісно, місіс Пакер, що жила на Вілбрахам Кресент, 47, і завжди хизувалася розвиненою інтуїцією, переказуючи заднім числом у найдрібніших деталях усі ті химерні передчуття і знамення, що її переслідували. Однак з огляду на те, що помешкання місіс Паркер знаходиться достатньо далеко від будинку № 19 на тій же вулиці, та й вона не надто сильно переймалася тими буремними подіями, можна припустити, що ті передчуття їй просто примарилися.)

У секретарському і друкарському бюро «Кавендіш», що належало міс К. Мартіндейл, дев'яте вересня видалося днем навдивовижу рутинним і прісним. Дзеленчав телефон, торохтіли друкарські машинки, однак робоче навантаження не переходило звичну межу, ба навіть дещо послабилося.

Нічого особливого цей день не обіцяв і до 14:35 не відрізнявся від решти днів.

О 14:30 пролунав дзвінок від міс Мартіндейл, і Една Brent із приймального відділу підняла слухавку, заторохтівши своїм звичним хриплим і ледь гугнявим голосом, переминаючи зубами іриску.

— Так, міс Мартіндейл?

— Едно, слухайте, я ж уже наче казала вам, що не годиться так відповідати на телефонні дзвінки. Говоріть *чітко*, не треба *хрипіти* в слухавку.

— Перепрошую, міс Мартіндейл.

— Оце вже краще. Як постаратися, то все у вас вийде. Скажіть, хай Шейла Веб зайде до мене.

— Вона ще не повернулася з обіду, міс Мартіндейл.

— Ох, — міс Мартіндейл кинула оком на годинник на столі. 14:36. Спізнилась уже рівно на шість хвилин. Шейла Веб стала якась недбала останнім часом. — Хай зайде, коли повернеться.

— Так, міс Мартіндейл.

Една знову примостила на язик іриску і, задоволено прицмокуючи, продовжила друкувати «Оголену любов» Арманди Левіне. Його ревне напосідання на еротичку залишило жінку абсолютною байдужою, як, зрештою, і більшість читачів

містера Левіне, у супереч усім його старанням. Він і його книги наочно проілюстрували те, що немає нічого нуднішого за нудну порнографію. Тож, попри всі красномовні заголовки і провокативні обкладинки, продажі книг Левіне щороку невпинно котилися вниз, а останні рахунки за друк надсилали йому вже тричі.

Двері відчинилися, і увійшла ледь захекана Шейла Веб.

— Руда Кицька питала про тебе, — сказала Една.

Шейла Веб скорчила невдоволену міну.

— Ото маю талант! Якраз тоді, коли я запізнилася!

Вона пригладила волосся, вхопила блокнот та олівець і постукала у двері до керівниці.

Міс Мартіндейл підвела на неї погляд. То була жінка років сорока, що аж зашетинилася від власної скрупульозності. Пишна копиця блідо-рудого волосся та ім'я Кетрін нав'язали їй прізвисько Руда Кицька.

— Ви пізно повернулися, міс Веб.

— Вибачте, міс Мартіндейл. Там шалені затори.

— О цій порі дня завжди шалені затори. Ви повинні зважати на це, — вона повернулася до нотаток у записнику. — Телефонувала міс Пембарш.

Їй потрібна стенографістка на третю годину. Просила саме вас. Ви працювали на неї раніше?

— Щось не пригадую, міс Мартіндейл. Останнім часом точно ні.

— Її адреса — Вілбрахам Кресент, 19, — жінка запитально замовкла, але Шейла Веб похитала головою.

— Ні, не пригадую, щоб я туди ходила.

Міс Мартіндейл глянула на годинник.

— Саме третя. Якщо поквапитися, то без проблем встигнете. У вас призначені ще якісь зустрічі на сьогодні? А, ось, бачу, — вона пробігла очима по записнику. — Професор Пурді в готелі «Кульон» о п'ятій. Мусите до того часу повернутися. Як ні, то я відправлю Джанет.

Жінка кивнула, завершуючи розмову, тож Шейла повернулася у приймальню.

— Ну що там, Шейло?

— Нудьга безпробудна, як завжди. Якось стара печериця з Вілбрахам Кресент. Ще й на п'яту професор Пурді — знову ці ідіотські археологічні назви! От якби хоч зрідка щось захопливе траплялося!

Двері кабінету міс Мартіндейл прочинились.

— Шейло, ледь не забула: якщо прийдете, а міс Пемарш не буде на місці, то заходьте усередину,

двері будуть незамкнені. Зачекаєте її в кімнаті праворуч від коридору. Запамятаєте чи записати вам?

— Я пам'ятатиму, міс Мартіндейл.

Керівниця повернулася до свого святилища.

Една Brent тихцем покопирсалася під робочим столом і вийняла звідти вичурну туфлю з відірваним від неї підбором-шпилькою.

— І як я додому дійду? — застогнала вона.

— Так, не гарячкуй, щось придумаємо, — заспокоїла її одна з дівчат і продовжила щось друкувати.

Една зітхнула і потягнулася за чистим аркушем паперу:

Нестримна хіть оволоділа ним. Несамовитим порухом він зірвав тоненьку шаль з її грудей і повалив її на гоже.

— Трясяця, — вилаялася Една і потягнулася за гумкою, — ложе!

Шейла вхопила сумку і вийшла.

Вілбрахам Кресент був витвором архітектурної уяви вікторіанської доби, зведеним у 1880-х роках. Будинки, розташовані у формі півмісяця, стояли двома рядами, спинами один до одного. Химерність такого проектування часто заводила людей, не знайомих із місцевістю, у глухий кут.

Ті, хто дивився на цей півмісяць ззовні, були спантеличені відсутністю перших номерів, ті ж, хто оглядали ізсередини, не знаходили останніх. Будинки були охайні, ледь манірні, з майстерно оздобленими балконами. Вигляд мали надзвичайно респектабельний. Модернізація практично їх не торкнулася, бодай іззовні. Кухні та ванні кімнати першими відчули на собі приємний подих змін.

У будинку № 19 не було нічого особливого. Довладні фіранки, до блиску відполірована латунна ручка на вхідних дверях і, за традицією, по обидва боки доріжки, що вела до будинку, — пишні трояндові куші.

Шейла Веб відчинила хвіртку, підійшла до вхідних дверей і натиснула на дзвоник. Ніхто не відповів, і, почекавши хвилину-другу, вона зробила, як їй веліли: повернула ручку, відчинила двері і зайшла всередину. Двері до малої вітальні праворуч були незачинені. Дівчина постукала, почекала трішки, а тоді увійшла. Покій справляв приємне враження, був надто вмебльований за сучасним смаком. Єдине, що впадало у вічі, — сила-силенна годинників: масивний підлоговий, що гучно цокав у кутку, дрезденський порцеляновий на каміні, срібний каретний годинник на письмовому столі, маленький чудернацький позолочений годинник

на полиці біля каміна і ще один на столику біля вікна, вицвілий шкіряний дорожній годинник, скраечку якого виднівся вицвілий позолочений напис «РОЗМАРІ».

Шейла Веб здивовано глянула на годинник, що стояв на столі. Стрілки показували десять на четверту. Погляд ковзнув до іншого годинника над каміном. Той вказував на ту саму годину.

Шейла перелякано стрепенулася, коли над її головою пролунало дзижчання і клацання, а через крихітні дверцята дерев'яного різьбленого годинника на стіні вискочила зозуля й голосно, виразно заувала: «Ку-ку, ку-ку, ку-ку!». Цей пронизливий крик здався дещо загрозливим. Зозуля зникла, крихітні дверцята гучно клацнули.

Шейла Веб знервовано усміхнулася, обійшла диван і завмерла як вкопана.

На підлозі лежало тіло чоловіка. Очі напіврозплющені, у них застигли незрячі зіниці. На передній частині його сірого костюма розповзлася темна волога пляма. Майже механічно Шейла нахилилася. Торкнулася його щоки — холодна, руки — те ж саме... Тоді торкнулася плями й різко відсмикнула руку, із жахом витріщившись на тіло.

У цей момент вона почула клацання хвіртки знадвору і машинально повернула голову до вікна.